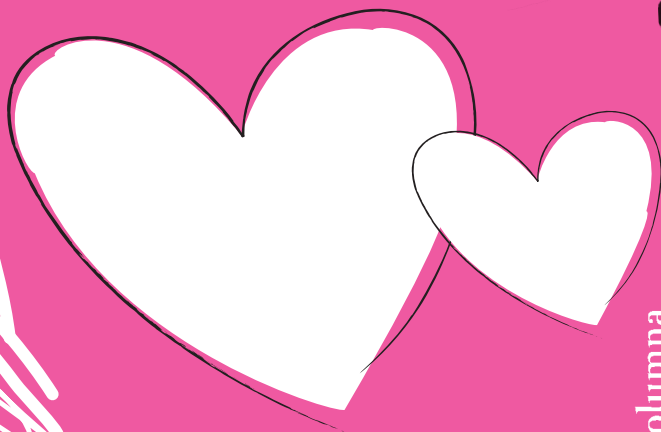

BLUE JEANS

Saps
que
t'estimo?

SAPS QUE T'ESTIMO?

BLUE JEANS
SAPS QUE
T'ESTIMO?

Traducció de Ricard Bonmatí

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *¿SABES QUE TE QUIERO?*

PRIMERA EDICIÓ PER COLUMNA EDICIONS: OCTUBRE DEL 2016

PRIMERA EDICIÓ: © EDICIONS CADÍ, S. L., 2012

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2010

© DE LA TRADUCCIÓ: RICARD BONMATÍ

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2016

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2016

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2146-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.728-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

*U*n dia de finals de juny, en un lloc de la ciutat

Riiiiiiiiing!

El so de l'última campana és eixordador, molest, però dolç. Molt dolç. Per a alguns és el moment més esperat de l'any. És el so que fa tant de temps volen sentir i pel qual han sospirat durant mesos. Sirena de llibertat. D'estiu. De platja o de piscina per als més afortunats. Calor, bronzejats, nits d'estels i lluna sense fi. Vacances!

Tres noies i un noi caminen tranquil·lament, somrients, entre la riuada d'estudiants que corren a agafar lloc al que serà l'últim autobús fins al setembre.

—Quin curs més llarg! Se m'ha fet etern. Pensava que no s'acabaria mai. Tenia moltes ganes de plegar per passar més temps amb tu —assenyala la més gran del grup mentre agafa per la cintura el noi que va al seu costat. Després acostta els llavis als d'ell, i es besen.

Les seves amigues els observen i somriuen. Qui ho havia de dir, que la Míriam trobaria nòvio. I, tot i que són bastant diferents, no fan mala parella.

—Ei! Ja n'hi ha prou, no? —protesta la Cristina, tot i que sense deixar de somriure.

El petó acaba, i els nois separen les seves boques.

—Envejosa... —respon l'al·ludida.

—Envejosa, jo? Gens ni mica.

—No? Jo crec que sí. Que tens una miqueta d'enveja.

—Enveja de tu? Però si en tens sis de suspeses! Et passaràs tot l'estiu estudiant! Creu-me que no et tinc gens d'enveja.

—Bah! Tu també n'has suspès tres. A més, no només estudiaré. Oi que no, Armando?

El noi somriu, fa que no amb el cap i s'inclina de nou per fer un petó a la seva xicota. La Míriam torna a unir els llavis amb els d'ell, però ho fa amb els ulls oberts, desafidora i aixecant el dit del mig a l'amiga. La Cristina bufa i mira cap a una altra banda. Potser sí que li té un poc d'enveja. L'Armando és meravellós. Alt, guapo, amable, sensible, tot i que no gaire intel·ligent. Però això què importa?... Fa temps que a ella també li agrada, tot i que no s'ha atrevit mai a dir-li res, potser perquè realment no ha sentit mai res veritablement intens per ell, o perquè sempre ha pensat que ell mai es fixaria en ella. El cas és que des de fa cinc setmanes la Míriam i l'Armando surten. I se n'alegra per l'amiga, esclar, però potser no tant com ho hauria de fer.

La Paula s'adona de la reacció de la Cristina i l'abraça per darrere. Després la petoneja afectuosament a la galta.

—Però de qui pot tenir enveja una noia tan guapa? Si la meva Cris és la tia que està més bona de tot l'institut...

—I la torna a estrènyer com si fos una de les nines amb què jugaven de petites.

La noia es deixa fer. Després la mira als seus ulls preciosos de color mel i somriu. Tornen a brillar. Aquesta és la Paula de sempre, la Sugus de pinya. Ara, rossa. Molt rossa. Però divertida, espontània, enlluernadora. Felç.

Després de tres mesos difícils, per fi tot sembla tornar a la normalitat.

Fa calor. El sol apreta fort i l'estiu es va notant. Els amics es diuen adéu i se citen per a trobades que mai no arribaran. Són promeses que després no tindran ocasió de complir. Parelles que es prenen un temps, idil·lis que neixen, somriures que es troben amb altres somriures i que, tal com han aparegut, desapareixen. Amors i enganys. Estiu adolescent.

Un «pip» sorgeix d'una de les butxaques de la motxilla fúcsia de les Suprènies de la Paula. Un missatge. La noia obre la cremallera de la motxilla i en treu el telèfon.

—Ostres, no em deixa rebre l'SMS. Tinc la memòria plena.

—Ets tan popular que no m'estranya gens. Els nois t'envien missatges a tota hora —indica la Míriam, que no deixa anar l'Armando ni un instant.

—Però si la majoria són vostres! —respon la Paula.

—I ni et passi pel cap esborrar-los!

La Paula fa esclafir la llengua i busca un SMS vell per eliminar-lo. Quina punyeta. No es decideix. Rastreja tota la memòria del mòbil, fins que en llegeix un que li fa fer un salt al cor:

«Saps que t'estimo?»

Se li fa un nus a la gola. Li costa empassar. Sospira. Potser aquest és el missatge que ha d'eliminar. Sospira altra vegada. Se sent malament. Però per què? No se suposa que ja ho ha superat?

—Què et passa? Qui te l'ha enviat, el missatge? —pre-

gunta la Cristina, que és qui ara s'adona que a l'amiga li'n passa alguna.

—No ho sé; encara no n'he esborrat cap. Em fa pena eliminar missatges antics.

La Míriam li arrabassa el telèfon. Mira la pantalleta i mira l'SMS que ha alterat la Paula. Bufa. Recorda perfectament quan el va rebre. Ella hi era. I la Cris i la Diana, també. Va ser just l'endemà del retorn de la Paula del seu viatge a París. És el tercer SMS que li va enviar l'Àngel aquella plujosa tarda d'abril. Les Sugus, després de sentir la història de l'amiga, li van aconsellar que no respongués. Havia d'oblidar-se d'aquell noi, posar-hi el punt final després de tot el que havia passat a França, acabar aquella relació una vegada per totes. La Paula va obeir amb tristesa i no va contestar els SMS. Era preferible no fer-ho.

De debò era preferible? No ho sap i no se sent bé pel fet d'haver guardat silenci. Però aquesta va ser la seva decisió. Aquest «saps que t'estimo?» va ser l'última cosa que la Paula va saber de l'Àngel.

—Vinga, ja està —diu la Míriam en veu baixa—. Esborrat. I t'he fet lloc eliminant-ne dos més. Ja pots rebre el missatge.

La més gran de les Sugus torna a donar a l'amiga el telèfon sense mirar-la als ulls. Sap el mal que li fa recordar el passat. Des del seu aniversari... Esborrar aquests missatges és el millor per a ella.

La Paula abaixa la mirada resignada i no diu res. Un nou «pip». Carpeta de missatges rebuts. Bufa quan veu qui l'hi envia i llegeix el que diu.

—És ell? —pregunta la Cristina.

—Sí —respon sense gaire emoció.

—I què vol, ara?

—Diu que l'espera, que passa a buscar-me.

—Potser li hauries de donar una oportunitat —intervé la Míriam, i li somriu.

La Paula no diu res i mira cap a l'altra banda del carrer, on un cridaner esportiu groc aparca davant d'ells. Tots quatre l'observen atentament. És un dels cotxes més impressionants que han vist mai. En baixa un jove ros amb els cabells caragolats. Activa l'alarma de l'esportiu amb un petit comandament a distància i va cap al grupet, que continua mirant-lo. Ell somriu i saluda amb la mà, tot i que els seus ulls només es fixen en la Paula.

En aquell instant, a uns quants metres d'ells, un dia de finals de juny

—Crec que hauríem de marxar. La campana ja ha tocat.

—Espera. Encara no he acabat amb tu. A més, ara estem més sols encara.

La noia l'empeny contra una de les parets, l'agafa pel coll de la camisa i li acosta la boca a l'orella.

—O és que no vols que continuï? —xiuxiueja.

—Bé, jo...

El noi dubta un instant, però aviat desisteix i es dona per vençut. La llengua d'ella entra a la boca d'ell altra vegada. Com des de fa una hora i escaig. No han parat de petonejar-se, abraçar-se, tocar-se. I sent que ella en vol més, que en necessita més. Però no allà. Allà, no.

—Para, Diana —aconsegueix dir abans que les seves llengües es trobin de nou.

Ella no obeeix i li descorda un botó de la camisa.

—Vinga..., si en tens tantes ganes com jo... —torna a xiuxiuejar-li.

—Para, sisplau.

—No vull parar. Vull...

—Para, Diana! —crida molest tot apartant-la.

En Mario se separa d'ella, es corda el cinturó i s'allisa la camisa, que està tota arrugada. La Diana renega en veu baixa. Fa un saltiró i s'asseu sobre el lavabo. Després es mira al mirall.

—Què passa? No sóc prou guapa per a tu?

—No és això, i ho saps.

—Què és el que sé?

—Vinga, Diana, no comencem. Som al lavabo de noies de l'institut. Creus que és el millor lloc per a...?

—Ja ho sé. Però quin és el millor lloc per a tu? Perquè fa un mes i dues setmanes que festegem i encara no hem trobat el lloc idoni.

En Mario sospira. No hauria de ser a l'inrevés? No són els nois, els qui normalment pressionen les noies per a la primera vegada?

—Em sap greu, però aquí no puc. Si no tenim ni protecció!

La Diana bufa una vegada més. Resignada, mira cap al sostre i, tot seguit, cap al seu xicot. Es posa dreta, i de la butxaca del darrere dels texans blaus, en treu un preservatiu.

—Sí que en tenim.

—Has dut un condó?! —exclama sorprès.

—Sempre en duc un a sobre.

—No m'ho puc creure...

La noia somriu irònica i se'l guarda una altra vegada als pantalons.

—Què és el que no et pots creure, Mario? Estem sortint. Les parelles duen condons a sobre per si... tenen una necessitat.

—Jo, no. No n'he dut mai cap.

La conversa no dóna per a més. La Diana no té ganes de continuar amb aquest assumpte. Es torna a mirar al mirall

mentre obre l'aixeta de l'aigua freda. No la veu sexy. No és prou atractiva? Al costat de la Paula..., és ben clar que no. Si en Mario fes més de sis setmanes que festejava amb ella, segur que ja ho haurien fet. Però ella no serà mai com la Paula.

—En què penses? —pregunta ell mirant-la reflectida al mirall.

La Diana es mulla les galtes i els ulls, que ja havien començat a humitejar-se. Després somriu i es gira.

—En res. Perdona per haver-te pressionat.

—No t'amoïnis. Ja saps que m'agrades molt, però m'agradaria que la meva primera vegada fos...

La noia li posa un dit índex a la boca i no li deixa acabar la frase.

—Xxxt. No parlis. No passa res. Tranquil. —I li fa un petó a la galta—. Haig de..., ja saps —diu tot assenyalant amb la mirada una de les portes tancades del lavabo—. M'esperes fora?

—D'acord. I perdona'm també tu a mi.

En Mario acosta els llavis als de la xicota, i ella li fa un últim petit petó abans de veure'l sortir del lavabo. Mira com se'n va. Està sola, amb ella mateixa, amb la seva figura al mirall. Els seus sentiments per aquest noi que fa tres mesos ni tan sols sabia que existia, es desborden. L'estima. Sí, n'està enamorada. Enamoradíssima. No li havia passat mai. Li va costar que acceptés sortir amb ella. Tanmateix, després de molts dies insistint-hi amb directes i indirectes, ha assolit el seu objectiu. Però ara amb això ja no n'hi ha prou. En vol més. Vol aconseguir que en Mario sigui seu. Tot seu.

Pensa, ell, encara en la Paula? No ho sap. Només està segura que, per molt que faci, mai no serà com ella.

Per molt que faci..., tot i que continuarà intentant-ho.